

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2009

Είμαστε η πρώτη γενιά που, όπως λέγεται τελευταία, «θα ζήσει χειρότερα από την προηγούμενη». Είμαστε τα πειραματόζωα των νέων ευέλικτων εργασιακών σχέσεων.

Είμαστε αυτοί και αυτές που η αβεβαιότητα και το άγχος για την αυριανή μέρα όλο και εντείνονται.

Είμαστε αυτοί και αυτές που ο λίγος ελεύθερος χρόνος που μας απομένει, πρέπει να θυσιαστεί στο βωμό της εκτόνωσης αντί της δημιουργίας ουσιαστικών καθημερινών σχέσεων. Γιατί όλα πια είναι στον αέρα, όλα τρέχουν στους ρυθμούς της αγοράς, της κερδοσκοπίας των επιχειρήσεων και των εργοδοτών.

Αυτών δηλαδή για τους οποίους τελικά ξοδεύουμε όσα μας ανήκουν- το χρόνο μας, την ενέργεια μας, τη ζωή μας. Από την άλλη, βέβαια, εμείς είμαστε και αυτοί που αφήνουμε ως τώρα τη διαχείριση των ζητημάτων γύρω από τις ζωές μας σε άλλους. Σε πολιτικούς, κόμματα, εργατοπατέρες κτλ. Εμείς είμαστε υπεύθυνοι για το μέλλον μας, που αντί να παλεύουμε για κάτι καλύτερο, αντί να συγκρουόμαστε με ό,τι μας καταπιέζει, επιλέγουμε τον μονόδρομο της «ατομικότητας»: το να κοιτάς δηλαδή την πάρτη σου.

Δεν είμαστε υπερβολικοί. Ξέρουμε καλά πως η ζωή είναι γεμάτη απαιτήσεις. Πολλές από τις οποίες μάλιστα μας έχουν παρουσιαστεί ως κοινωνικά αναγκαίες. Μερικές φορές νιώθουμε ότι δεν είμαστε ικανοί για τίποτα, πως τίποτα δεν είναι εύκολο, από την κάθε σκατοδουλειά μέχρι την πιο στοιχειώδη ανθρώπινη επαφή. Πως τα πάντα απαιτούν κόπο και όλα είναι σαν να γίνονται για κάποιον άλλο. Οι επιθυμίες μας μοιάζουν τελείως αποκομμένες από τις πράξεις μας και όλα φαίνεται να επαναλαμβάνονται από την αρχή. Μια προσπάθεια χωρίς περιεχόμενο, ένας φαύλος κύκλος: Δουλειά. Σπίτι. Τηλεόραση ή DVD. Μπαρ το Σαββατοκύριακο. Αμήχανα γέλια. Μοναξιά.

Ξέρουμε καλά πως οι πραγματικές σχέσεις θέλουν χώρο και χρόνο. Αλλά αυτά δεν υπάρχουν σήμερα, δεν γίνεται να υπάρξουν, ο χώρος και ο χρόνος δεν μπορεί να υπάρξει όταν είμαστε στο τρέξιμο όλη μέρα, στην προσπάθεια να διαχειριστούμε το παρόν και το μέλλον. (Ένα μέλλον που πάει που; Στην δουλειά με αξία; Στις σπουδές; Στην μονιμότητα;... Για ποια εξασφάλιση τρέχουμε και δεν φτάνουμε τελικά;)

Και καθώς ο χρόνος περνάει εμείς προσπαθούμε να «εξοπλιστούμε» για να μην μείνουμε πίσω. Ώρες ώρες έχουμε την αίσθηση ότι είμαστε ακίνητοι, καθηλωμένοι, πως όλοι μας προσπερνούν. Μαζεύουμε χαρτιά για να γεμίσουμε το άσπρο φόντο από ένα υπερπολύτιμο χαρτί: το βιο-γραφικό. Τρέχουμε, παρακαλάμε τον καθένα για μία δουλειά, για ο,τιδήποτε. Ταπείνωση. Αναξιοπρέπεια. Ματαίωση ονείρων... (άραγε που βρίσκεται η ευτυχία σε όλα αυτά; Στα εκατομμύρια κουτιά αντικαταθλιπτικών που πωλούνται κάθε μήνα;)

Βυθισμένοι λοιπόν σε αυτά τα πραγματικά προβλήματα μας, αλλά και συχνά απορροφημένοι από την κουλτούρα της κατανάλωσης και την προπαγάνδα των ΜΜΕ, αδυνατούμε να δούμε πως εμείς είμαστε η δύναμη που κινεί αυτόν τον κόσμο. Αδυνατούμε να αντιληφθούμε πως η δύναμη του καπιταλισμού πηγάζει από τη δική μας εργασία, τις δικές μας σκέψεις και επιθυμίες. Πως αυτό το τερατώδες σύστημα, που παράγει βία, πολέμους, καταστροφή της φύσης και των ανθρώπων, βασίζεται στις δικές μας πλάτες. Αδυνατούμε να αντιληφθούμε πως αν ενωθούμε γύρω από κοινούς σκοπούς και αγώνες για ένα κοινό όραμα, τα πράγματα ίσως θα μπορούσαν να είναι καλύτερα για όλους μας.

Ναι λοιπόν, είμαστε η γενιά της αβεβαιότητας, της επισφαλούς εργασίας, της “δια βίου”

εκπαίδευσης, του συνεχούς τρεξίματος... Είμαστε άνεργοι, «μαύροι» εργαζόμενοι, φοιτητές που εργάζονται, φοιτητές χωρίς αυταπάτες για τα πτυχία τους, συνεχώς καταρτιζόμενοι, συνεχώς εξαρτημένοι από την οικογένεια...

Νιώθουμε πως ήρθε η ώρα να συναντηθούμε και να δούμε ποιοι τελικά είμαστε. Τι μας ενώνει, τι μας προβληματίζει, πως μπορούμε να αντισταθούμε σε αυτό που έρχεται αλλά και σε αυτό που ήδη υπάρχει. Να μιλήσουμε επιτέλους για τις ζωές μας.

Αυτή η πρωτομαγιά ας γίνει λοιπόν δική μας! Όχι των φορέων, ούτε των πουλημένων συνδικαλιστών και των κομμάτων! Δεν πιστεύουμε ότι χρειαζόμαστε κάποιον να μιλάει για εμάς χωρίς εμάς. Πρέπει ό,τι κάνουμε να το κάνουμε από την βάση, να μπορεί ο καθένας και η καθεμιά μας να εκφράζεται και η γνώμη μας να μετράει. Ας βρεθούμε λοιπόν ο ένας μπροστά στον άλλο και να δούμε από κοινού πως μπορούμε να παλέψουμε. Ας κάνουμε το πρώτο βήμα, ας απεργήσουμε και ας κατέβουμε όλοι και όλες αρχικά σε μια κοινή διαδήλωση, σε μια δική μας πρωτομαγιά!

ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ - ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΠΛΑΤΕΣ!!

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Η Σιωπή Αυτής της Κοινωνίας, Οπλίζει τα Χέρια της Αστυνομίας (Μπροσούρα), Αυτόνομη Δράση Αντιεξουσιαστών - ΑΔΑ (Ομάδα), Εργατική Πρωτομαγιά, Λευκωσία (νότια), Λευκωσία, Δεκαετία 2000-2009, 2009

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:brochures:aftonomidراس:aftonomidراس_siopitiskinonias:protomagia2009

Last update: 2020/07/14 17:05

